

Lucia Masná, 12 rokov, Žilina

Ťažký život školáčky

Ach, kto vlastne vymyslel domáce úlohy?! Povzdychnem si a znechutene hľadím na úlohu z matematiky. Viem, že by som mala počítať, ale...tak veľmi sa mi nechce!

Pozerám z okna na deti, ktoré sa hrajú na ihrisku pred panelákom. Ako veľmi im závidím, že nemusia sedieť nad úlohami a najmä, že sa môžu naháňať. Smutne sa zadívam na sadru na mojej ľavej nohe. Mám to ja ale smolu! Tancujem, hrám futbal, skúsila som už aj karate – a ja si zlomím nohu pri skákaní s kamoškou na trampolíne? To sa môže stať iba mne!

Znovu si povzdychnem. Moja sebaľútosť sa mi začína celkom páčiť. Je ťažké mať zlomenú nohu. A ešte ťažšie je byť školáčkou! Poviete si, ha-ha-ha, čo už len môže byť ťažké na živote 12 ročného dievčaťa v škole? No, to by ste sa čudovali!

Skoré ranné vstávanie, vyučovanie, stres pri písomkách, domáce úlohy, obedy v školskej jedálni. A najmä, UČITELIA.

Niektorí sú celkom v pohode a je s nimi zábava. Napríklad, moja slovenčínarka. Osobne si myslím, že je jej v škole škoda a namiesto učiteľky mohla byť radšej youtuberkou. Má zbierku 17 vianočných svetrov a miluje cukrárne. Nemá deti ani manžela, iba svojho psíka, pretože o sebe tvrdí, že je silná a nezávislá žena. Patrí do skupiny MMPN, čo v preklade znamená milá, mladá, pekná, najlepšia. Často nám pripomína: „*Ludia, učte sa, vy nič neviete a zajtra je písomka!*“ alebo „*Ludia, keď sa toto dnes naučíme, zajtra budeme mať čil (to akože pokoj).*“

Keď má človek takého moderného učiteľa, aj ten diktát sa hneď ľahšie píše. Škoda, že aj ostatní učitelia nemajú toľko pochopenia a trvajú na zbytočnostiach ako sú zotretá čistá tabuľa, okraje, obalené zošity alebo zastrúhané ceruzky. Na hudobnej od nás chcú, aby sme spievali, na matematike počítali príklady a na telesnej máme behať a skákať. No, chápete to?! To sú učitelia z kategórie CVP, čo znamená – celkom v pohode. S nimi sa to dá vydržať.

Najhoršia je kategória učiteľov FFF- fuj, fuj, fuj. Tam patria učitelia, ktorí sa síce cez prestávky tvária veľmi milo a priateľsky, ale len čo zazvoní na hodinu, nastáva peklo!

Napríklad taká výtvarná. Učiteľka nám na interaktívnej tabuli ukáže, ako by malo vyzerat' naše výtvarné veľdielo. Vzápätí tabuľu vypne a začne sa rozplývať: „*Ja nechcem, aby ste kreslili to, čo je na tabuli. Chcem váš výkres. Vaše nápady!*“

Tak kreslím. Učiteľka sa prechádza po triede, nakúka na výkresy.

„*Deti, ja vám nechcem zasahovať do obrázkov, ale...Lucka! To čo kreslíš?! Prečo to kreslíš také malé?! To musí byť na celý výkres! Daj mi tú ceruzku!*“ a už mi zväčšuje môj obrázok. Prejde ďalšie kolečko po triede.

„*Lucka! Načo si dala takú veľkú tú vážku? Však ju nestihneš vyfarbiť a ešte ani pozadie nemáš dotvorené! To ti ani známku nebudem môcť dať!*“

Snažím sa, maľujem, čo mi sily stačia. Ešte trošku čiernej, aby vážka vyzerala realisticky – ako kázala pani učiteľka - a bude to.

„*Lucia! To čo tam dávaš tú čiernu? Ružovú tam daj! Čierna nie je farba! Čiernu tam dáš, tmavé to bude, ako to bude vyzerat' na nástenke?!*“ A už mi strká do ruky štetec namočený do ružovej farby. Super! Tak budem mať „barbie“ vážku! Mne už je to jedno! Znechutene pozerám na môj (?) výkres a netrpezlivo čakám na koniec hodiny.

Keď zazvoní, učiteľka s úsmevom na tvári a so slovami: „*Deti, verím, že ste si dnešnú hodinu užili, veď výtvarná má byť relax,*“ odchádza z triedy. Áno, bola to dokonalá pohoda!

Do kategórie FFF patria aj upratovačky, ktoré by boli najradšej, keby sme sa naučili lietať, aby sme im nepostúpali podlahu a nesmiem zabudnúť na kuchárky. Nerozumiem, prečo sú školské obedy také bez chuti, keď ich vraj pre nás varia s takou láskou! Úprimne, ani deti v Afrike by ich nejedli! Keby ma v jedálni videla moja učiteľka biológie, bola by na mňa hrdá. Stále nám vraví, že máme byť šetrní k prírode, máme recyklovať a starať sa o zvieratká. Tak som sa rozhodla, že zachránim aspoň jedno prasa týždenne a pravidelne mu prenechávam svoj školský obed. Je taký výborný, že ho je škoda zjesť.

Nečudujem sa, že každý školák radostne beží domov, len čo zazvoní na koniec poslednej hodiny. Konečne sloboda! Žiadne rozkazy. Žiadne príkazy. Žiadne zákazy.

Z príjemných myšlienok o voľnosti ma vytrhne hlas prichádzajúci od dverí : „*Lucka, už máš vypočítané tie príklady z matematiky? Idem ti ich skontrolovať!*“

Do izby vchádza moja mama.

Mimochodom, učiteľka.